

Юрій Ерметов

Етика
ВОЄННОГО ЧАСУ

2022

- 1 -

внутрішній стан

зранку вийшов прогулятись
може навіть купити трохи круп – про
запас) біля сходів обіч будинку
відпочивала мама з дитиною – та великою
сумкою. також із сумкою йшов старший
чоловік, вочевидь, вибираючись з міста

біля магазинів черги. біля аптек та
банкоматів теж

я подумав, що давно хтів схуднути:)
зрозуміло, що жодні запаси нічого не
змінять! треба щодня вставати і щось
робити – заради дня завтрашнього

треба мати тверезу голову та сильні
руки. і берегти мам – із маленькими дітьми

24.02.2022

руській язык

це просто спостереження
на моєму акаунті немає рускоговорящих,
та й взагалі майже нікого немає:)

але сказати про це варто. напад та
бомбардуванням піддаються міста, які так і
не перейшли на українську мову

особисто я розумію, що для когось це
незручно. особливо коли більшість
розмовляє по-кацапськи. що російська мова
навіть допомагає бути аполітичним – ніби
вся ця війна тебе не стосується

тобто більшість людей це розуміє. але не
путін

для нього жити в Україні й розмовляти
по-руські – це слабке місце. це наче в
людини якесь роздвоєння. або вона чогось
встидається

може це і правильно – що треба своєю
мужністю, своїми вчинками доказувати
диктатору елементарні речі. це просто моє
спостереження

4.03.2022

дід мороз

мене приколола якась передача
нешінал джіографік абощо. там білий
ведмідь вмирав від голоду, а вони це
фільмували. політика невтручання

я собі думав, що може він вмирав саме
тому, що людей забагато. а ці люди, блядь,
не хтіли порушувати його право. на дике
життя

яке дике, йоб вашу матю, життя, коли
природа вмирає, наче карась на пательні —
зі сметаною. перепрошую, синій кит — у
нафтовій плямі

так отож, а ви дивуетесь про війну у ххі
сторіччі

цивілізовані країни, сука, висловлюють
захват від українців. але російські газ та
нафту ніхто не відміняв

думаєте, всі мають сісти на діету —
заради нас, відмовившись від звичного
життя? та всі ламанулись у турподорожі,
щойно епідемія вщухла

ну україна, ну війна, то й що? а хто
думає про решту — доки гром не гряне? доки
бджола не вжалить!

це такі очевидні речі, що мене ламає від
усього цього — на хуй, на хуй, на хуй... а
головою хто думати буде?

путін? байден? зеленський?

7.03.2022

момент істини

коли ти слабкий, до тебе ставляться поблажливо. щодо тебе відпускають жарти, але зрідка навіть допомагають. звісно, ніколи не забуваючи... про це.

коли ти сильний, по тобі гатять з артилерії, з авіації, з ракет. тоді починають вишукувати слабкі місця – цивільних, дітей, немічних. коли людина казиться, це добре видно

в цей момент увесь світ дивиться на вас. що там казати, в світі не бракує розумних людей: які спочатку почекають, хто переможе, а тоді визначаться. насправді брехні довкола так багато, що всі довкола хочуть зрозуміти – що відбувається.

спочатку ти іноді вагаєшся: думаєш, а може ліпше було відступити? аби не страждали жінки, старі, діти? може ліпше нехай у гнилому, але все ж таки мирі?

але відчуття гідності в твоїй душі не дозволяє відступати. тебе б'ють, а ти даєш здачі. твої "брати" казяться, а твоя рішучість від цього лиш міцнішає!

ніколи кривда не перемагала. ніколи правда не поступиться!

слава Україні! героям слава!

13.03.2022

складні часи

на вулиці сонце

вперше десь від середини лютого. і якимось соромно за нього: гинуть люди, стріляють гармати – а воно світить

але я подумав, що так було завжди – просто не так близько. комусь було погано, хтось упивався безкарністю – а воно світило

навіть коли все буде добре – а воно буде обов'язково – я запам'ятаю, що не можна бути безтямно щасливим: якщо десь лунають постріли й руйнується чийсь життя

але жити треба – просто всміхатись трохи суворіше. жити – хоча б заради тих, кого вже немає.

у складні часи треба примушувати себе жити, у кращі – трішки пам'ятати... про те, що в когось зараз біда.

складні часи – це нагода виявити свої найкращі якості!

15.03.2022

бойовий дух

дивіться, в нас поки що все спокійно
декого з моїх знайомих це мучає –
мовляв, десь війна, а в нас – тиша

а дехто навпаки – хто в польщі, а хто
вже в німеччині

хтось в першу чергу думає про власних
дітей, і про власних дітей треба подбати
обов'язково. як і про дружину, і про
батьків.

і про Україну. нашу тероборону
укомплектували в перші ж дні – й більше не
треба. зате через місто йдуть і йдуть
потяги – з біженцями. дехто навіть
залишається

наш голова весь час закликає зміцнювати
свій дух. хто знається, той зрозуміє.
зустрів одного знайомого – дуже битого, як
і я, життям. але він зібраний – і з
бойовим настроєм!

як то кажуть, "за одного битого двох
небитих дають". війна ця не на один день.
і одним нахрапом її не виграєш...

у військовому сенсі всі розуміють, що
війна ця технологічна. треба мати зброю
проти танків, проти літаків й особливо –
проти ракет

а ще ця війна на витривалість. як і
більшість, насправді, війн. бойовий дух
випробовується не лише під гуркіт
канонади...

є люди, в яких настрій коливається
щодня – від гасел до плачу. і саме для
таких і потрібен твій загартований дух.

як у мариуполі, як у волновасі, як у
херсоні... як і в кожному українському
місті!

17.03.2022

мазєпа

я довго задавався цим питанням
й коли відповів на нього, то дуже багато
що стало на свої місця

це сторінка, яка свого часу розділила
Україну. отже, саме час, аби її
перегорнути

я говорив тоді з людиною, від якої,
власне, й хотів би почути відповідь. але
від таких людей не дочекаєшся...

бувають моменти, через які ти
продираєшся наосліп. це моменти, коли
зважається все! коли нічого вже не
допомагає, і ти просто маєш зробити
вибір - заради майбутнього!

я тоді сказав, що мазєпа зрадив
російського царя, а от україну - ні. я й
сам знав, що це ідеалістична відповідь,
яка не відповідає, як було насправді.

іноді ти говориш речі, які підказує тобі
інтуїція. зазвичай вони дуже точно цілять
в людей, із якими ти говориш.

та людина у відповідь мовчки повернулась
у п'ятьму. можливо, мої слова були саме
тими, які б вона хотіла сказати
але не змогла...

20.03.2022

впевненість-2

я вже й забув, як щодня дивився зведені дані про covid-19

натомість щодня я дивлюсь на загальні бойові втрати противника

всі вже розуміють, що справа не тільки у хворій голові путіна. нафта і газ, газ і нафта...

а ще ядерна зброя. якої не було в Ірака в 2003, отож. я сьогодні прокинувся вночі з думкою, що війна війною, а – гроші грошима. це сакральне питання, еге ж?

просто в мене з'явилось відчуття, що кожен отримує своє: герої – славу, а вороги... принагідний шмат землі.

мене весь час тягне на філософію, навіть на релігію – це й справді чудова розрада! для мене релігія – це дзвін дитячих голосів, щасливі усмішки жінок, впевнені погляди чоловіків.

і це все зараз у нас є – незважаючи на сороміцькі потуги ворога. адже ви знаєте, де він ховається – за ядерною зброєю, а ще... за скінченими нафтою та газом.

можна бути щасливим на своїй землі, коли не зазіхаєш на чуже. тому що війна – це коли перемагає справедливість!

слава нації! смерть ворогам!

23.03.2022

СОВІСТЬ

ти йдеш у кіно, не знаючи наперед, чи тобі сподобається

але інтуїція майже ніколи не підводить
початок сеансу зсувається на пів години – через повітряну тривогу, й ти додивляєшся фільм, який вже бачив

кінозали майже пусті – незважаючи на знижки. але тебе все рівно не мучає сумління, що саме зараз ти не волонтериш

тому що насправді ти волонтериш – ось вже багато-багато років. ти допомагаєш людям, які цього потребують – й не береш за це гроші.

а, найголовніше, не допомагаєш тим, хто зовсім цього не потребує!

пригадую, як у 2014 році всі ламанулись допомагати армії. господи, а до цього ви чим займались?..

отак думаєш, що треба плювати на власне сумління дуже довго – аби раптом воно прокинулось. невже й справді має початись війна – аби в тебе щось прокинулось?

і я думаю: коли ця війна скінчиться, невже ця совість знову засне?

2.04.2022

нарис

я люблю фільми за деталі, які створюють атмосферу

це те, чого бракує сіквелам – вони виїджають за рахунок вже створеної. рідко коли сіквели перевершують оригінал, хоча буває...

в мене є однокласник, який зараз служить в сбу – тому називати його не буду. десь наприкінці 80-х він стояв біля "олімпії" (це в хмельницькому) й пересказував мені "чужих"

хтось в нього вочевидь десь служив – може навіть вітчизняним. пригадую, як він весь час спльовував – тоді це було модно.

але оповідач із нього був класний! мені здавалось, що ми там простояли кілька годин. увесь тротуар вже був запльований – а переді мною, наче вживу, розгорталась подія на далекій загубленій у всесвіті планеті.

коли років через 5 я таки передивився цей фільм, то мало що взнав нового.

хитрі корпорації, олігархи, що мріють про безсмертя... й дівчина, Ріплі, яка вже одного разу дала відкоша чужинцю.

зло завжди має набрати якихось рис.

4.04.2022

страждання

я переконаний епікуреєць
тобто як тільки дозволяють обставини, я
радію

інша справа, що життя переважно вчить
тебе стоїцизму. в глибині душі я борюсь із
цим – із стоїцизмом

це просто одна із небезпек: замість
рожевих окулярів вдягнути чорні

десь посередині (цієї) гойдалки
ховається істина. тобто навіть за
найскрутніших обставин треба шукати
позитив, за найсприятливіших – не давати
собі розслабитись

на війну, схожу на сьогоднішню, я чекаю
ось вже 15 років. ну, відтоді, як
зрозумів, наскільки цей світ крихкий

приблизно настільки ж, як і твій
внутрішній стан. наскільки б критичними не
були запаси нафти (та золота), все вирішує
твій внутрішній стан

це чимось схоже на дитячу
безпосередність. чи на старечу
вмиротвореність – коли ти заспокоюєшся
завойовувати світ

чи на чернечі медитації. треба розуміти,
що найбільші епікурейці – це ченці. просто
вони розуміють, наскільки ця загроза
реальна

але, звісно, небезпека дуже мобілізує.
кажуть навіть, що страждання витончують
(душу)

може й так, але я за те, аби обходитись
без них. істина набагато краща. за
страждання

12.04.2022

мир

отож, понтифік відправив хресною дорогою українку разом з росіянкою

зауваживши при цьому щось про невідому від загальної концепції миру

ох, це теоретизування – особливо, на долях людей!

хто там вже про того христа пам'ятає? і про що він казав...

чи робив – коли, до прикладу, виганяв торговців із храму. чи шмагав (перепрошую, дорікав) фарисеям

"не мир я приніс вам, але – меч!" і ще щось про розділення братів. і про близьких – тобі чи – ворогів.

великдень наближається: у нас христос іще чимчикує під крики: "осанна!", а от у католиків – вже: "розіпни його!".

то така дорога, що дуже нам, українцям, зараз зрозуміла. особливо про меч – що ділить світ на світло та пільму.

аби згодом воскреснути!

16.04.2022

свобода

фактично я кожного дня пробігаю цю відстань

переважно ти прокидаєшся із цим відчуттям – що щось не так

що там казати: все починається з дитинства. в кожній людині воно було – отож, ланцюжок тягнеться у прадавні часи плюс міфологія. плюс уява. плюс вміння абстрагуватись

взагалі вміння подивитись на все під незалежним кутом – то чудова навичка. нам ніяк не вдається вибратись з-під власного тиску

ми раби обставин. іще вчора в мене ковзала думка про залежність від бажань, але це занадто легко. тиск реальності – набагато відчутніший

свобода обирати поміж жертвою та агресією – одна зі свобод. просто коли на тебе падає снаряд, тобі вже неважливо, звідки саме він прилетів

отож, думати треба заздалегідь. просинатись серед ночі із відчуттям, що щось не так. вкотре долаючи цей шлях – від персонального до загальнолюдського

так здобувається свобода або ж – відвойовується

18.04.2022

колайдер

я не слідкую за даними про світові видобуток та споживання нафти та газу

та й решти викопних ресурсів. але зрозуміло, що війна – це не лише особиста ненависть путіна до україни

простими словами, якби європа могла накласти ембарго – вона б наклала.

тиждень тому в "українській правді" з'явилась про це публікація й одразу зникла. зокрема, після коментарів про те, що україна й досі імпортує газ, який експортує росія

щоправда, його обсяг у 2021 році скоротився в 6 разів – я про україну. тому що загалом кожний житель єс споживає приблизно в 400 разів більше газу і в 500 – нафти, ніж українець.

25% нафти та 40% газу європа імпортує з росії. і якби була можливість змінити постачальника, вони б це зробили... мабуть.

зі. це відстрочена ескалація. на початку 2020 року дональд трамп вже намагався розв'язати війну. але почалась епідемія

6.05.2022

МОТИВАЦІЙНИЙ ЛИСТ

я в 2016-му році написав кілька віршів російською

я тоді завис трішки на сайтах знайомств, а більшість дівчат – розмовляли російською не знаю, добре це чи погано – що дівчата із західних областей на таких сайтах майже не зависають

я прожив у львові до 2004-го, а по переїзді – все рівно періодично з'їжджав на російську. вкорінене в тебе з дитинства впливає на поверхню в залежності від глибини переживань

у 2003-му я ще перекладав сквороду зі словником, а в 2008-му – сам спробував писати. це й стало переламним моментом – у моєму вивченні української

я все це говорю до того, що мовне питання – болісне й досить делікатне! насаджуване з примусу, воно згодом може викликати відторгнення

примус нікому не подобається! а любов приходить – разом із тим, як розквітає твоя свідомість

а ще краще – самому спробувати щось написати... хоча б мотиваційний лист)

24.05.2022

"пушкін"

я його ніколи не любив
пригадую, як у 2001-му мені зробили
якийсь виступ – в руському центрі. ну,
друзі-езотерики...

от тоді я й вирішив підготуватись.
звісно, що для росіян – то культова
фігура. хоч якби не лермонтов з
достоевським – хто зна, куди б пішов
"руській мир"

просто в кожній культурі є щось своє. я
б навіть сказав, що кожна культура дає
власні відповіді – на одвічні питання.
може якраз саме наш час...

а вулиці пушкіна в Україні – це просто
недоречно! казати, що німецький фашизм
виріс із гете (чи гейне) – то також дурня!
але під час війни – який там гете (чи
пушкін)?

просто гідність треба власну мати! може
й не народились усі наші генії ще – а може
й повмирили... на солонках.

та хоч би й друге прищезть зараз
сталось – на росії... але в цьому й
істина – що нічого там справжнього зараз
не з'явиться!

просто треба бути людиною: а бути
українцем – це і є невід'ємна частина
нашої іманентності!

в них пушкін – а в нас кобзар. у них
ахматова із цветаєвою – а в нас
розстріляне відродження. в них бродський в
еміграції – а в нас ліна костенко... тут,
в неподоланій ніким Україні

просто любити треба себе – по-
справжньому... по українськи!

25.05.2022

страждання-2

хіба не кумедно, що ті, хто колись були нашими найбільшими ворогами – тепер найближчі друзі?

ну, я про татар з поляками... пригадуєте: визвольна війна, Хмельницький, Берестечко?

я нічого не маю проти поляків – тому що рідко коли з ними перетинався. але якби після України наступними – у протистоянні з Росією – не були вони, чи підтримували б нас так само?

от прибалти в цьому сенсі – найчистіша аналогія. натерпівшись після Другої світової від СРСР, вони зараз українців цілувати готові!

інша справа Нідерланди – приємно з протилежного боку Європи приймати зважені рішення. і якби не катастрофа MH17, як би вони взагалі до нас ставились?

казати, що татари натерпілись – це нічого не сказати. і зловтішатись на чужих кістках – невдячна справа...

але якось прояснює в очах – коли замість одних святинь раптом постають інші. щодо святості – то взагалі окреме питання... адже це не синонім жертви?

або може я чогось не розумію. я поза всяким сумнівом чогось не розумію! отак сидючи з боку й дивлячись – на чужі страждання...

про власні я взагалі мовчу.

30.05.2022

зірки

давайте говорити про неспростовні речі
я й досі не можу прийняти, що ми здали
херсон. а тепер ще й нас схиляють до
миру...

мабуть, ця війна була невідвортною –
особливо після виступу казахів. так би
мовити, вісь зла – від білорусі до китаю
я вчора казав своїй шефіні, що все
точиться довкола енергоресурсів. вона, як
і будь-яка нормальна людина, з'їхала з
цієї теми

ну, це як гроші закінчуються – а ти
хочеш продовжувати звичне життя. гасати
автівкою, зависати по клубах і т.інш.

я вірю в людство. що воно проб'є
невидимий бар'єр – і вийде на нові обрії.
квантова механіка абощо – щось таке має
статись

або ми вимремо – тихо й спокійно, як і
будь-яка людина похилого віку. давайте
залишимо землю цим оркам – а самі
ламанемось до зірок)

4.06.2022

ВЖУХ.

зараз розкажу одну сльозаву історію
перепрошую, родинну – бо то святе. на що
ще може спертись духовно піднесена людина?

коротше, в одного мого родича в 2009-му
році народилась донька, яку він назвав
Єлизавета

а чого, нормальне українське ім'я!
коротше, приблизно тоді саме я побачив
один сюжет – дуже патріотичний!

зайшла одна тьотка, Фаріон, здається –
до дитячого садка. підходить до діток,
питає, як їх звати, пестить, так би
мовити.

одне відповідає: "ліза". бля, яких
тільки епітетів та депутатка їй не
придумала! а те москальське курча стоїть
та й плаче...

сука, подумав я, бути війні! бо така
вона, ця блядська педагогіка.

зі. я собі так думаю, що це не родич
мій, а його дружина так назвала свою
дитину – бо вона трохи підривна, але
нормальна людина.

13.06.2022

наша сторона

що там казати, шляхи україни та росії розійшлись під полтавою

ну, трохи раніше – мазепа перейшов на бік карла хіі, а меншиков вирізав батурин

що там казати, на місці петра і я б відреагував іще жорсткіше – ну, якщо спробувати поставити себе на його місце.

дивно, але мені ставити себе на місце петра і легше, ніж мазепа – от чим він думав, цей підстаркуватий гетьман?

звісно, якби петро програв, все могло статись навпаки – україна перетворитись на гангстера, а росія – на змішану з лайном жертву.

але петро переміг – і загалом це дуже круто! і зведення мазепа на п'єдестал – велика помилка: незважаючи на те, що він українець – зрада є зрадою.

і вся та прихована зневага й навіть зненависть росіян – заслуга мазепа. звісно, невідомо, що було б, якби мазепа не зрадив – а петро і легшими зусиллями переміг шведів.

треба виходити з того, що є – а перемога має бути на боці правди.

а правда зараз – на стороні україни!

18.06.2022

коли забагато

отак десь за північ вимикаєш тік-ток,
але тобі ще не спиться

останній тиждень була спека, а це пішов
дощ

ніч, тиша – а за вікном дощ

коли ще була спека, коли гаряче було
навіть у затінку до самої ночі – десь за
північ підходиш до вікна і слухаєш тишу

а місто таке знеможено блаженствує і ніч
вже навіть не ніч, а – відсутність спеки!

але дощ також діє заспокійливо. навіть
гроза приносить полегшення, а оце ніч
виграє якісь меседжі по вікну та по листю
обімлілих дерев – а ти йому віриш, що й
справді він щось таке знає

природа набагато масштабніше навіть за
всіх людей, а ти розумієш, звідки виникло
оте язичництво

але жерці – на те вони і жерці, що
споганять будь-що. жоден жрець не допоможе
тобі зрозуміти ніч та дощ, що щось таке
тарабанить у скло

зі. я думаю, що релігія виникає, коли
забагато стає жерців

7.07.2022

принцип перемоги

мене поезія стуса обтяжує

я читав його у складні для себе часи – і
він не додав мені наснаги

я читав його "палімпсести" і на мить
мені здалось, що в його творчості з'явився
просвіт

я навіть пам'ятаю, що це були вірші за
1972 рік

а тоді брама наче зачинилась і я його
відклав – вже назавжди.

я пам'ятаю, як, до прикладу, мені не
подобалась ірина жиленко. а тоді одна
викладачка (з тернополя) дала провідчути
некричущу вишуканість її поезії

може так само треба, аби хтось підвів
мене – за ручку – до стуса?

я навчився для себе одного: про свої
найтяжчі часи можна розказувати, лиш коли
ти їх здолав.

зі. я багато чув, як політики
вихвалялись його ім'ям – хотів би тепер
почути його вірші. в їхньому виконанні

11.07.2022

статус .кво

в мене є один друг, який схожий на меттью перрі

ну, знаєте, ходить так само, виставивши живота, і ще носки під час ходи вивертає назовні. мені навіть здається, що він намагається бути кумедним

насправді всі в цьому житті на когось схожі. навіть страшно стає – плагіат на плагіаті! мені іноді здається, що вкрасти можна що завгодно – навіть душу

або подарувати. в мене вчора прокинулось натхнення і я таки її прочитав – "доцю".

отож, це буде рецензія. дивіться, про селінджера я писав, про буковскі, про шаламова, навіть про достоевського! отож, дійшла черга до тамари горіха зерня.

до речі, коли наприкінці 90-х я вичитував франка, то цей вірш "ой ти дівчино..." чимось мені відрезонував. ну, їй же можна там про відьмацтво вимахуватись – от і мені видається, що щось таке видалось.

роки чотири тому я порекомендував одній знайомій "білих привидів" василя симоненка. ну, вона спитала, що мені подобається з української прози – і насправді мені сподобалось тільки це.

хоча нещодавно я дещо пригадав – як іще в дитинстві читав "козацькому роду нема переводу" олександра ільченка. справді захоплива річ!

хоча зараз я не люблю захоплюватись. ну, знаєте, коли сюжет тебе ковтає – а ти слідкуєш за ним, гублячи відчуття часу. мені здається, що всі письменники цим трохи зловживають.

перед заключними сторінками – *outró*, так би мовити – моє загальне враження було скорше негативним. всі померли, коротше.

але авторка таки не забула про згвалтовану дівчинку. статус кво.

21.07.2022

мобілізація

paru місяців тому мені прийшла повістка ну, спочатку хтось пошкрябався у двері – а я саме медитував абощо

потім дивлюсь – а то повісточка. дивна така – ні куди, ні навіщо. тільки прізвище але я все рівно захвилювався

а через кілька днів мені подзвонили. скрадливий такий голос сказав, що мені треба до військомату. я одразу подумав, що із такими можна домовлятися

і вирішив сходити – роздивитись. і навіть невеличкий допис про це написав

а тоді якраз хвиля пішла – із цими врученнями. і зі мною зв'язалась журналістка – із DW. українською

я ще потім у неї питав – як ви на мене вийшли? може вона просто слово "повістка" у пошук увела

коротше, мене турбувала корупція, а її – незаконність вручень. невдале якесь інтерв'ю вийшло – скільки разів я вже зарікався

але його таки опублікували. саме тоді, як залужний спробував обмежити переміщення між областями. зарвався, коротше

а потім ще й у місцевій газеті про мене написали – спираючись на це інтерв'ю

зі. а мене ж тільки корупція й цікавила:)

14.08.2022

день незалежності

отож, звіт про останній фільм, який я подивився

і який мені сподобався. в мене є диск на 1 терабайт, куди я їх записую

я туди навіть серіали записую. останній, який подивився – "медіатор". подивіться, хоч він і російського виробництва

ділитись власними списками улюбленого не має сенсу – в кожного вони свої. врешті, мій розрісся до відчуття функціональної повноти – ото знаєте, коли ти відчуваєш, що десь на тебе ще щось чекає)

останній був – "на межі майбутнього (2014)" з томом крузом. я не дуже люблю цього актора – він занадто переймається, який він красунчик

але пригадую, як я колись подивився "top gun (1986)" – і одразу відчув, що це щось мейнстрімне. ну, я про актора

а через багато років передивився – і сам задумався, чим він тоді мене зачепив. це одна з чудових переваг зрілого віку – оновлений погляд.

хто не дивився "на межі майбутнього" – мабуть, що всі дивились! пригадую, що я колись до нього вже приступався

щонайменше, сюжет я знав. а от картинка була наче вперше... коротше, "день бабака" – у жорсткому воєнному варіанті

в моєму зрілому віці (переконаного самітника) до всіляких кохань ставишся все більш скептично. але таки пробиває... (дякую, емілі блант:)

хочеться в це вірити!

хочеться вірити, що наша перемога в цій війні буде здобута!

24.08.2022

пам'ять

наприкінці 80-х я захоплювався східними єдиноборствами

господи, дайте порахую на пальцях – це ж більше 30 років тому!

мабуть, це старість – пам'ять починає відмотувати події у зворотньому порядку, а я, наче давно загублених знайомих, зустрічаю призабуті версії самого себе!

я кайфую від цього – в мене наче відчуття якісно зробленої роботи. це як поїхати у відпустку – чекайте, а які курорти зараз найпопулярніші?

наприкінці 80-х у "радянському спорті" публікувалось багато дичини на тему ЗОЖ (здорового способу життя): ушу, цигун, йога, голодування, обливання водою – і все це я випробовував на собі

можна сказати, я був надійним клієнтом для будь-яких зомбувань. коли-небудь я ще розвину цю думку

але одного разу я зустрів невеличкий нарис, який запам'ятав майже напам'ять.

хтось розказував, як до них на тренування завітав справжній майстер. як атмосфера в залі почала танути, наче розпечене повітря в пустелі, а гість попередив, що якщо вони (з їхнім наставником) занадто розійдуться – їх треба буде розлити водою.

потім ішлося про те, що та людина не могла сама навчати – що вона мала чорну мітку, пов'язану із помстою, якій він присвятив усе своє життя.

цей нарис, який варто було би десь зберегти, наче й досі лежить на серванті в коридорі, притягуючи мої думки.

4.09.2022

Зміст

внутрішній стан.....	2
руській язык.....	3
дід мороз.....	4
момент істини.....	5
складні часи.....	6
бойовий дух.....	7
мазепа.....	8
впевненість-2.....	9
совість.....	10
нарис.....	11
страждання.....	12
мир.....	13
свобода.....	14
колайдер.....	15
мотиваційний лист.....	16
"пушкін".....	17
страждання-2.....	18
зірки.....	19
вжух.....	20
наша сторона.....	21
коли забагато.....	22
принцип перемоги.....	23
статус.кво.....	24
мобілізація.....	25
день незалежності.....	26
пам'ять.....	27